

maatschappelijke zetel : Zavelstraat 3•2520 Ranst
AXA-BANK 751-2005818-92
peripoiisi@skynet.be

Ucimont 2002 werd inderdaad een succes zoals verwacht.

Het werd de hele week reeds voorspeld en, in tegenstelling tot wat met Belgische voorspellingen dikwijls gebeurt, ... het was nog waar ook: het werd schitterend weer dit weekend. Deze keer vertrokken we reeds op vrijdagavond richting Ardennen. De jeep met de aanhangwagen en de paarden vertrok iets vroeger, de rest volgde in 2 auto's. Met Wim en Hilde, de extra begeleiding van vorig jaar en Satchmo, hun hond, was het een blij weerzien. Iedereen herkende hen duidelijk, ook al hadden ze hen het voorbije jaar slechts één maal terug gezien bij een drink op de weide met nieuwjaar.

De reis verliep rustiger dan vorig jaar. Je merkte dat iedereen er al een hele dag had opzitten. Het leuke was dat men op voorhand echt had uitgekeken naar dit weekend. Het was geregeld het gespreksonderwerp geweest de laatste dagen en weken. Sommigen hadden er zelfs hun nachtrust voor verstoord. Tinne sprong van enthousiasme haast uit haar rolwagen toen haar papa haar aan school was komen halen.

Voor Lut die voor de eerste keer meeding, was het zeker ook spannend. Zij wist nog niet zo goed wat ze kon verwachten. Ze werd door de anderen echter direct mee op sleeptouw genomen en vanaf de eerste kilometers werd al duidelijk dat het ook voor haar een succes zou worden.

Wanneer we aankwamen in Ucimont viel het op hoe ieder zich al snel thuis voelde. De formule en de omgeving waren bekend en goed bevonden vorig jaar, en dat liet zich voelen.

We werden verwelkomd door Marcel en Chris, onze gekende gastvrouw en gastheer, en Midas, de hond.

Het was opvallend dat er meer contacten onderling waren. Ook al zien de kinderen mekaar in de loop van het jaar maar sporadisch, toch was de herinnering aan het weekend van vorig jaar nog zo levend dat men veel spontaner met mekaar omging. Het was als vanzelfsprekend om rekening te houden met mekaars zeer verschillende mogelijkheden en beperkingen.

De paarden leken eveneens te weten wat hun te wachten stond en waren in hun nopjes. Wat wil je nog meer: een goed gevulde weide met een prachtig uitzicht, geregeld geknuffeld en verzorgd worden, gezellige wandelingen in een prachtige omgeving! Daar kan je al eens 2,5 uur voor op een aanhangwagen gaan staan.

We werden vrijdagavond al direct verwend met een heerlijk avondmaal. Ieder installeerde zich op zijn zelfde slaappleats. Lut ging mee op de meisjeskamer. De dorpswandeling 's avonds werd nog beperkt tot 3 deelnemers. De rest was te moe en bereidde zich al snurkend voor op de volgende dag. Hoewel Tinne lag doodmoe maar wakker te wachten tot haar 2 kamergenoten ook gingen slapen. Bert lag te genieten van zijn ruime kamer en ..in stilte deze keer. Vorig jaar had hij luidkeels zijn omgeving verkend!

Zaterdag straalde de zon al vroeg en de geplande dagtocht met picknick kon doorgaan. We reden een kort stukje met de wagens om in de "platte bossen" van Bertrix te gaan wandelen. Deze omgeving was erg comfortabel voor paard en rolstoel.

Het leek wel een hele volksverhuizing, maar dat hadden we er voor over. In de voormiddag kon iedereen 1 maal op Lady of Noucca, de paarden, een gedeelte van de wandeling meemaken. Het weer was schitterend en iedereen genoot met volle teugen, of hij nu op het paard zat, in de rolstoel of wandelde.

Dit jaar hadden we voor ieder een fluorecerend vestje voorzien, voor de veiligheid wanneer we toch een auto kruisten. Dit bleek een goed idee want het effect was duidelijk merkbaar. Ook de houthakkers die we onderweg tegen kwamen, legden hun machines stil om ons veilig te laten passeren. We kruisten eveneens een hele colonne legerjeeps!!!! Rustig in het bos hoor!

De picknick 's middag was niet zo'n geweldig idee. Schitterend weer is leuk maar ook de wespen vonden dit geweldig en vonden het best wel vriendelijk van ons dat we een middagmaal meebrachten. Spijtig genoeg deelden ze hier en daar ook rake klappen uit. Balans: 5 wespensteken en een sterk ingekort middagmaal ende slagzin voor dit weekend die door Tim. geregeld herhaald werd "wwweeral wwvespen". Een geluk bij een ongeluk was dat we zo wel ontdekten dat we Raf konden troosten, iets wat niet altijd zo evident leek. Dapper trokken we verder op wandeling en nu werden we gerust gelaten door de wespen, hoewel we stiekem toch nog een vieruurtje verorberden onderweg.

Nadat iedereen nog één maal aan de beurt geweest was op de paarden, laadden we alles in en trokken terug naar Ucimont. Na nog even verloren gereden te hebben, omdat Wouter en Tim. in de kopwagen zo aan het tateren waren, kwamen we terug in "La Belle Vue". Tinne maakte in haar gebarentaal duidelijk hoe dom die twee wel waren!

Diegenen die er zin in hadden, en daar zijn gelukkig altijd kandidaten genoeg voor, hielpen de paarden mee te verzorgen, samen met Lin. Lut, die aanvankelijk toch nog niet zo op haar gemak was met de verzorging van de paarden, heeft dit weekend veel bijgeleerd.

Ondertussen stond de spaghetti al te pruttelen op het vuur. Door Chris, onze gastvrouw werd de nodige aandacht geschonken aan het glutenvrij dieet van Raf.

Na het eten hadden we nog wat tijd om gezellig te knutselen, yahtzee te spelen, met de blokken te bouwen. Ieder genoot op zijn manier. Ook Bert, die zelf niet actief kan deelnemen, vond het best gezellig te luisteren naar het gerammel van dobbelstenen, het neerstorten van de blokkentoren, het getater bij het tekenen...

Daarna volgde de lang verhoopte avondwandeling in het donker. Deze keer ging iedereen mee. Pieter kreeg van Marcel de verantwoordelijkheid over de pillamp, een hele eer. Hij moest waken over onze veiligheid. Een prachtige sterrenhemel vestigde onze aandacht op de grote beer, de melkweg ...Ieder haalde zijn wijsheid boven. En Lieve maar genieten van de mooie huisjes in het dorp.

De bezienswaardigheden van Ucimont zoals “le musée de la lavandière” bekeken we in het schijnsel van de pillamp, net zoals vorig jaar trouwens. We namen ons voor dit toch eens bij daglicht te bekijken maar het kwam er ook dit weekend niet van. Het had trouwens wel iets...zo in het donker.

Verderop bleek dat het kermis was dit jaar in het dorp. Tim. was al geïnteresseerd om een stapje in de wereld te zetten en op zoek te gaan naar een lief. We hebben hem dit ten stelligste afgeraden...zo'n lief in de Ardennen is ook niet praktisch.

Na de avondwandeling ging ieder stilaan naar bed, de jongsten iets sneller dan de oudsten. De volgende morgen lag, buiten Pieter en Raf, iedereen nog goed te ronken. Pieter hielp Marcel met het persen van de appelsienen en Raf ging mee met Kris de Ardense ochtendlucht opsnuiven. Daarna hebben we toch de rest maar wakker gemaakt want ook deze dag beloofde prachtig te worden. Het zonlicht schitterde reeds vroeg door de nevels.

Na het ontbijt, met zachtgekookte eitjes natuurlijk, vertrokken we deze keer direct met de paarden van aan “La belle vue”. We gingen eerst naar “le tombeau du géant”, op algemene aanvraag. Vorig jaar hadden we dit ook gezien maar iedereen vond

het uitzicht zo prachtig dat het voor herhaling vatbaar was. Onderweg passeerden we een nest met pupjes waar duidelijk enkele gelijkenissen met Midas merkbaar waren. Was hij op één van zijn uitstapjes hier eens gepasseerd? Tim. was ervan overtuigd dat Midas zijn uiterste best

deed om dit te ontkennen! Daarna gingen we richting “château le Duc”. Onderweg passeerden we een immense mierenhoop. Alleen het kijken ernaar deed alles jeuken! Toch wel leuk met zo'n gids als Marcel erbij die elk hoekje van het bos kent. We zagen ook speciale vallen die aan de beukenbomen worden opgehangen om de kevers te vangen die deze bomen kapot maken.

Na het verorberen van een versnapering, besloten we om stilaan terug huiswaarts te keren. We waren wel niet tot aan “château le Duc” geraakt maar anders moesten we letterlijk op een drafje terugkeren en we wilden rustig genieten van deze omgeving.

Onderweg was het nog even spannend toen Midas plots zijn zin kreeg in de staart van Lady. De vakkundige reactie van Lieve, die het paard op dat moment leidde, en Pieter die er als een echte cowboy opzat, maakte dat deze twee terecht fier waren op zichzelf.

Na nog een Frans-Nederlands praatje in het dorp met een dame die zot was van paarden, kwamen we terug aan in ons huis. Het middagmaal (om 15 uur !!!) werd genoten en dan moesten we aan de opruim beginnen. De afrastering van de weide van de paarden werd vakkundig afgebroken.

Sommigen hadden ondertussen nog even tijd om wat te knutselen of te tekenen. Ze hielden er een mooi souvenir aan over: een zelf getekende en geplastificeerde placemate of een mooi halssnoer. We hadden nog heel wat andere binnenactiviteiten voorzien, moest het weer ons niet zo gunstig gezind geweest zijn. Gelukkig hebben we hiervoor ons materiaal niet moeten bovenhalen. De Ardense buitenlucht had de hoogste prioriteit.

We namen afscheid van Chris en Marcel die hun uiterste best hadden gedaan om het ons naar de zin te maken. Wouter en Lieve vertrokken weer eerst met de paarden. De achterhoede haalde hen in voor Brussel. Het thuisfront werd verwittigd dat we een kwartiertje vertraging hadden. Iedereen stond ons al ongeduldig op te wachten aan de wei. De stralende gezichten vertelden de ouders, grootouders, broers en zussen al onmiddellijk dat het weerom een pracht van een weekend was geweest.

En wij waren nogmaals overtuigd van het nut van dit initiatief. Het samen op stap gaan met kinderen, met zo'n verschillende problematiek, met als bindende element het paard, leert hen (en ons) rekening te houden met mekaars anders zijn. Het bevordert, op een zeer spontane manier, hun integratie. Het maakt hen minder "gehandicapt" (cfr. handicap zoals elders op onze site omschreven).

(de namen die werden gebruikt, zijn fictief)

We danken onze sponsors die dit weekend mee mogelijk maakten:

- **Kiwanis Malle** die dankzij hun geldelijke steun ervoor gezorgd hebben dat we dit weekend hebben kunnen aanbieden vanaf vrijdagavond met 3 maaltijden meer dan vorig jaar zonder dat we de bijdrage van de ouders hebben moeten verhogen. Het maakte dat het tempo iets rustiger lag en dat het nog meer genieten was. Dankzij hen konden we er dit jaar financieel wel aan uit.
- **Verzekeringen Van Olmen** die onze extra reisverzekering voor dit weekend gratis bezorgde.
- **Corona Direct** die de fluorescerende vestjes leverden zodat onze veiligheid op de weg verzekerd werd.
- **Axa kantoor Hellemans** te Mechelen die met hun extra geldelijke steun de oprichting van de VZW Peripoiisi een duwtje in de rug gaf.